

РЕШЕНИЕ

№ 14685

гр. София, 29.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **592** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. Н. А.- гражданин на А. срещу Решение №13517/27.12.2024 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Н. А.- гражданин на А..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал А. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход. Посочва се още, че не е обсъдено обстоятелството, че оспорващият изпитва основателен страх от преследване от талибаните и се страхува за живота и здравето си, и изводът относно настоящата ситуация в А. е повърхностен и липсва мотивирано произнасяне относно страната на произход. Искане се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- М. Н. А. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и с помощта на преводач от език дари- И. З. поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат С. редовно упълномощена. Съображения развива и в представените по делото писмени бележки от адвокат П..

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед №УРИ-5377з-350/05.07.2024 година на Полицейски инспектор в група Миграция при ОД на МВР- С. 3. е заповядал да се наложи ПАМ“ Връщане до страна произход, страна на транзитно преминаване или трета страна-А. спрямо чуждия гражданин М. Н. А.– гражданин на А..

На 22.07.2024 година оспорващият депозирал молба до ДАБ за предоставяне на закрила, като попълнил Регистрационен лист, в които посочил, че имената са му М. Н. А., гражданин на А., етническа принадлежност- тюркмен,роден е на 04.04.1994 година в А., провинция Парван, образование- средно, неженен, професия шивач, владее езици дари и турски ,без документи за самоличност, религия- мюсюлманин шиит, запознат е с Указанията относно реда за подаване на молби за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, със Списъка на организациите, предоставящи безплатна правна помощ и му снета Евродак дактилоскопна експертиза.

На 22.07.2024 година до оспорващия е отправена Покана за явяване на интервю на дата 29.07.2024 година, като поканата му е преведена на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари.

На 01.08.2024 година е съставен Протокол от проведено интервю, в което е отразена невъзможността за провеждането,му тъй като оспорващият е имал проблеми от здравословен характер.

На 26.09.2024 година с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводач от език дари – Пактиавал, в което той посочил, че няма пречки явилият се преводач да извърши превода, напуснал е А. преди 11 месеца легално с паспорт за И., където останал 2 месеца и половина и нелегално заминал за Турция, останал 1 месец и оттам за България нелегално, като на 22.07.2024 година е влязъл нелегално в България и е бил арестуван, искал е да замине за С., но не могъл, регистрирали са го и не изчакал отговора на молбата му, като тръгнал за Германия, но от там са го върнали, като е подал Молба за закрила в България и Германия , не е имал никакви проблеми заради етническата си принадлежност- тюркмен в А., мюсюлманин шиит е и сегашното Правителство има строги правила за религията, иска да отиде в Германия, като не по негово желание е тук, като в предишното правителство е бил охрана на джамиите, казал е, че е работил като шивач при регистрацията , но сега е станал охранител, като от сегашното правителство го следят и затова решил да напусне , като е бил преследван затова, че бил охранител и работил около един месец, никога не е имал реален контакт с талибаните, не е бил заплашван, отвлечан, насилван, като са казали на семейството му, че искат да знаят кои са били охранители на джамията и никога не е говорил с тях, искали са да го хванат, но е успял да избяга,и като е дошло новото правителство просто е решил да напусне А., иска закрила в РБ, защото тук условията са добри.

На 12.12.2024 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище до Председател на ДАБ,с което предложил да се откаже представеното на хуманитарен статут и статут на бежанец на оспорващия.

На 27.12.2024 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 13517, с което

отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Н. А.- гражданин на А..

Решението е връчено на оспорващия на дата 06.01.2025 година, а текстът му е преведен на разбираем за него език- дари с помощта на преводач.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните: Оспореното Решение №13517/27.12.2024 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното Решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 22.07.2024 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, „чужденец, търсещ закрила“ е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 22.07.2024 година представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 22.07.2024 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от език дари, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или

„молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно; в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а) „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл. 61, ал. 2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр. 1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл. 1, т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си А. през 2024 година, заминал е легално за И., а после в Турция, преминал нелегално границата на РБ, като е искала да

стигне до С. и оттам за Германия, като целта му е била да стигне именно до Германия, но тук са го заловили подал молба за закрила след като му е издадена Заповед за връщане до страна на произход- А. на дата 05.07.2024 година.

Обосновано административният орган е приел, че молбата за предоставяне на международна закрила е неоснователна, защото на фона на общата общественостно- политическа и социално-икономическа обстановка в А., той е направил неумел опит да представи бежанска история,използвайки общоизвестни за страната факти и то само и единствено с цел да получи закрила. Нещо повече- твърдяното търсене от талибаните, за да разберат кои са били охранители на джамии, не е конкретизирано, още повече, че от август 2021 година, когато талибаните са завзели властта в А. до напускането му – приблизително 3 години след това, не се съдържат доказателства, че е бил търсене от талибаните и възниква въпросът как ако е бил търсен му е издадена виза за пътуване до И.. Нещо повече дори- ако оспорващият се е страхувал за живота си , то той е щял да напусне страната още след като са дошли талибаните на власт, като в този продължителен период от време талибаните не са предприели действия срещу него. Наред с това, историята е противоречива- един път твърди, че е бил шивач ,после охранител на джамия, като работил само един месец като такъв, после твърди, че е работил доста дълъг период от време, като сам твърди,че не е разговарял никога с талибаните, не е имал никакви проблеми с тях, не е бил преследван, заплашван,съден или осъждан. Едва след намесата на адвокат С. в хода на съдебното производство се развиват доводи, че същият е туркмен и е бил подложен на преследване от страна на талибаните, което твърдение е само и единствено с цел защитната теза, защото още в хода на административното производство оспорващият не е изложил никакви опасения от преследване нито е бил преследван заради етническата си принадлежност-туркмен.Туркмените, или по-рядко туркмени, са сред най-старите [тюркски народи](#). Днес туркмените са около 6,8 милиона души. Живеят предимно в [Т.](#) (където са около 85% от населението), [И.](#), [И.](#), [А.](#) и [Русия](#). По никакъв начин не се доказва и твърдението на оспорващия, че е бил подложен на преследване заради това, че мюсюлманин шиит / като в хода на интервюто не е изложил никакви твърдения относно това , че е заплашван заради изповяданата от него религия. Нещо повече, това твърдение е наведено едва в хода на съдебното производство. Що се касае до представения Доклад от март 2022 година в хода на съдебното производство от Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището, то този Доклад е от месец март 2022 година – преди повече от 3 години и изложените в него насоки , са били релевантни към онзи момент, не и сега, като оспорващият е напуснал легално А. през лятото на 2024 година и по никакъв начин не е бил заплашван, подлаган на преследване заради своята етническа принадлежност туркмен. Изтъкнатите едва в хода на съдебното производство опасения и твърдения за преследване и страх от преследване от страна на талибаните са хипотетични и недоказани и са само с цел получаване на международна закрила.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата„бежанец“е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна,а„статут на бежанец“е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за

предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи: Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7. Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция, трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми: физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

Общото твърдение, че е напуснал родината си А., защото е бил охранител на джамия

е противоречива и обосновано административният орган е приел, че търсещият закрила не е бил заплашван, преследван, съден или осъждан именно поради този факт, а целта му е била да стигне до Германия, а не да остане в РБ и от доказателствата по делото и от неговата бежанска история не може да се установи, че е напуснал А. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквото и да било заплаха, а твърденията му, че е принуждаван да воюва за С. и за П. са недостоверни.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че оспорващият е напуснал родината си легално с виза за И., след това е бил в Турция и е дошъл в РБ нелегално, преминал е нелегално РБ и след залавянето му и връщането му в РБ подал молба за закрила, след като вече е имал издадена Заповед за връщане в страната му на произход с цел да си осигури по-добър живот, като ако той е искал предоставяне на международна закрила, породена от страх от преследване, то още при влизането си в РБ е щял да подаде молба за закрила, а не след като му е издадена Заповед за връщане и след като е заловен и е върнат в РБ.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на

гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал А. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

Що се касае до представеното в съдебното производство писмено доказателство-призоваването за арестуването на М. Назими, избягал на дата 13.09.2023 година и се издирва, настоящият съдебен състав намира това писмено доказателство, създадено само и единствено с цел защитната теза на оспорващия и е антидатирано. Дори и да се приеме датата за достоверна, то възниква въпросът как е ако е бил издирван от талибаните е получил легално виза за И., а посоченото издирване е почти една година преди същият да напусне родината си А.. Очевидно е, че то е създадено с цел оспорващият да обоснове едва в хода на съдебното производство някакъв страх от преследване, който не е бил заявен в хода на административното производство. Представеното на лист 77 от делото писмено доказателство-че на оспорващия му е разрешено носенето на оръжие, то по никакъв начин не може да обуслови и да доведе до извод, че същият е бил охрана на джамия, като то не съдържа нито дата, нито място, където е издадено. Наред с това, твърдението на оспорващия относно този факт е твърде противоречиво-един път твърди, че по професия е шивач, казал е това при попълването на Регистрационния лист, но сега заявява, че е бил охранител на джамия, а след това бил само един месец охранител на джамия, не е разговарял никога с талибаните, не е заплашван от тях, а едва в хода на съдебното производство представя недостоверни доказателства, и то само и единствено с цел получаването на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия А. от 31.10.2024 година и от 31.12.2024 година на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ е видно, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А. и това създава относителна липса на въоръжен конфликт и талибанският режим поддържа вътрешна сигурност, макар и с помощта на репресивни мерки и управлява икономиката си, макар и на ниско равновесно ниво.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни и посочените от него

причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот .

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на М. Н. А.- гражданин на А. срещу Решение №13517/27.12.2024 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Н. А.- гражданин на А..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ. Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: